

ПРОЛІСКІВСЬКІ БЕРІЗКИ

Білокорі берізки,
Наче ті наречені
Підійшли до доріжки
В пишних шатах зелених.

Вітерець підхопився,
Затремтіли сережки,
Раптом, наче стомився,
Опустившись на стежки.

Скоро соком заплачуть,
Радість людям нестимуть,
Наче цим їм віддячать,
Поділившись із ними.

Потім свіжістю тіні
Їх листочки дрібненькі
Шепотіть в височіні
Будуть з гілок тоненьких.

Шепіт цей дивовижно
Схожий на коліскову,
Заколише так ніжно,
Дасть нам силу здорову.

Є могутні дерева,

Не забудь лиш тендітні,
Ніжні, як королеви,
Ці берізки привітні.

Зачарований ними,
Захотів загубитись
Між берізками тими,
І як вітер, стомитись.

Більше місяця снились
Білі стовбури чисті,
Повернутись схотілось
До галявин росистих.

На побачення знову
Я прийшов до берізок,
Щоб почути розмову,
Що веде перелісок.

Край села, в переліску,
Килим трав проростає,
Між рядами берізок
Вже прогалин немає.

Між деревами видні
Пролісківські будинки,
Ледь стежинки помітні
Від села до зупинки.

Як весною прекрасне
Воскресіння природи!
Це сприймаєш, як власну
Від життя нагороду.

20.02, 30.03.2015 р.

Дата написання вірша: 2020-11-14